

Giacomo Leopardi emlékének

Tolnai Ottó

*Azt mondják púpos volt
nagyon okos
nem ölelt-csókolta nőt úgy halt meg
még anyját sem
mert az zord volt
azt írják hideg
mint egy márványszobor*

*Pedig Giacomo el-elnézte
a pór Silviát
Nerinát a fiákeres lányát
talán szerette is Mariannát
nem tudni*

*Mostanában sokat beszélgetek róla
Lolával
a „Magános életet” szavaljuk
olyankor Lola mindig puhán csókol
ahogy Giacomo a csodagyerek
hamvas arca is elbírta volna*

A parkőr

Tolnai Ottó

Egyszer Lolával leültünk a parkba
a pad mellé
a fűre
összebújva olvastuk
a „Háború és béke” vadászjelenetét éppen

de az őr pénzt kért tőlünk
büntetést
Lola kezébe nyomta a vastag könyvet
és elfutottunk

másnap arra sétáltunk
az őr görnyedve böngészte a könyvet
Kutuzovról olvasott biztos éppen

Tenger

Tolnai Ottó

Egyszer szeretnék
napokig fekiüdni zöld vize
sárga homokos partján
hogy hátamon érezzem
minden kis szemcse csillámfogát
Szólnék
emberek álljatok sokan — nagyon sokan
hasamra
mint a kíváncsiak kis falunkban
a feketére bokszolt fakírnak

Belefűrnám magam a forró homokba
raknám szemhéjaimra
hogy minden könnyem kiszárita
minden nedvet
ahol gyökeret ereszthetne
pici penészszála a dekadenciának

El kell mennem a tengerre
csak úgy mehetek el Lolához